

En halv miljon felringningar till 112 är nog inte så värst smart

Med smartphones har det blivit allt lättare att med enkla kommandon ringa ett nödsamtal till SOS Alarm. Dessvärre innebar det under förra året att välbekanta 112-numret slogs över en halv miljon gånger i onödan. Det är en ökning med hela 17 procent sedan föregående år.

I det läget är det rimligt att undra huruvida det finns ett visst mått av värdslöshet med i ekvationen. Redan det att över en halv miljon samtal till 112 varje år skulle vara uppenbara felringningar, av det inte osannolika skälet att man kommer åt ett nödsamtalskommando på telefonen, är i sig häpnadsväckande. Det drabbar en av de mest grundläggande samhällsfunktionerna – och verkar handla om något så banalt som att människor inte har koll på sina händer eller vilka knappar de kommer åt på sina telefoner.

Det är bra att tillgängliggöra nödsamtal via snabbkommandon för nödsituationer. Men med tanke på hur dessa kommandon i somliga fall leder till så många tysta samtal att de går ut över svarstiderna, så kan en person som faktiskt befinner sig i ett utsatt läge behöva vänta ändå. Hur lätt och snabbt numret än slås. Rimligtvis är det första, att SOS Alarm ska kunna svara omgående, vad som bör prioriteras. Var smart – ha bättre koll på telefonen.

AMANDA BROBERG

FULLT PÅ PSYKAKUTEN

Vårdens mål är inte att göra stressade 90-talister lyckliga

På landets psykakuter har det inte bara skett ett generationsskifte. Snarare råder det en generationsdominans, i vilken 90-talisterna är kraftigt överrepresenterade. Frågan är om detta verkligen är frisk.

BT:s ledarsida har tidigare, bland annat i en ledarkrönika (6/9), uppmärksammat att rönen om den ökande psykiska ohälsan är kantade av tveksamheter. Flertalet forskare och experter är rörande eniga – den psykiska ohälsan har inte ökat sen millennieskiftet. Trots detta så ringer politikernas uttalande och medias rapportering på området konstant i varningsklockor. Gruppen unga är mest utsatt och det verkar råda en konsensus om att den psykiska ohälsan är en av vår samtids största samhällsproblem.

Men tänk om det inte är så?

Sveriges Radio rapporterade under måndagen att hela 26 procent av de som besöker landets psykakuter är födda på nittioalet. Istället för att

ignorera forskare och experternas röster och förklara detta med att den psykiska ohälsan ökar bland unga generationer borde någon istället ställa den obekväma frågan; Varför är nittiotalisterna känsligare än tidigare generationer?

I reportaget från SR menar nittiotalisten Josefin Svensson, som själv sökt vård på psykakuten, att hennes generation har lättare att söka vård. Att nittiotalisterna dominerar en stor del av vården, trots att deras unga ålder gör att de knappast befinner sig i det skede av livet där man normalt drabbas av kriser eller blir sjuk, säger såklart något.

Precis som unga människor i dag i vissa fall är mer benägna att anmäla brott, beskrivs lägre trösklar gentemot vården slentrianmässigt som något positivt. Men är det verkligen en bra sak att vårdkontaktarna för psykisk ohälsa och recepten på psykofarmaka ökar i en viss grupp, trots att experter på området menar att den inte ökar? Det logiska kortslutet vittnar om ett tydligt och högst problematiskt faktum; Nittiotalister söker, och får, vård för psykisk ohälsa som de inte lider av. I

själva verket verkar nittiotalisterna, något krasst, vara dåliga på att hantera de naturliga baksidor som kommer av livet.

För det är osannolikt att en generation av välstånd i ett av världens bästa länder fötts med en inneboende förmåga att må sämre än andra. Snarare borde det handla om en bortskämd attityd mot negativa känslor, där man förväntas ha rätt en att må bra, och gör man inte det kan man söka vård. Det finns underlag för djupare diskussion om generationspsykologi där allt från teknikutveckling med sociala medier, till att nittiotalisterna är en av de första generationerna som gått på förskola kan vara en del i beskrivningen.

Men innan en sådan analys måste det påpekas att premissen för hela samhällsdebatten om psykisk ohälsa bland unga är felaktig. Psykiatrin är för viktig för att överbelastas av en överkänslig generation, som inte kan hantera ångesten över uppbrottet med partnern eller sorgen över att ens hund har gått bort. Vården finns till för att göra sjuka människor friska – inte för att göra stressade nittiotalister lyckliga.

Gruppen unga är mest utsatt och det verkar råda en konsensus om att den psykiska ohälsan är en av vår samtids största samhällsproblem.

MITT EUROPA

Wikström: Mays förhandlingstaktik är ansvarslös

CECILIA WIKSTRÖM

Det är bara en dryg månad kvar till den 29 mars, då Storbritannien officiellt ska lämna EU. Men än är det lång väg kvar innan ett slutgiltigt utträdesavtal är på plats.

Situationen inger inte något större hopp om att mardrömsscenariot "no deal" – ett utträde utan utträdesavtal, kommer att kunna undvikas.

I söndags bestämde sig premiärminister Theresa May för att fortsätta Brexitförhandlingarna i orons tecken. Hon lät meddela att hon inte kommer att utlysa en omröstning i det brittiska underhuset före den 12 mars, alltså mindre än tre veckor innan ett av de mest avgörande ögonblicken i EU:s historia ska ske. Detta sätter ytterligare press på de redan hårt ansatta brittiska ledamöterna att godkänna det utträdesavtal som May presenterar vid nästa omröstning. Visserligen har May nyligen meddelat att hon kommer att begära en förlängning med ytterligare två månader om underhuset återigen röstar ner hennes förslag. Men utträdet kan inte fördröjas hur länge som helst, särskilt inte med tanke på att ett nytt Europaparlament, utan brittiska parlamentariker, ska tillträda efter valet. En förlängning på några månader löser inte grundproblematiken: att det brittiska parlamentet inte verkar kunna enas internt om Brexit.

Theresa May ger sig inte. Storbritannien ska lämna EU 29 mars. FOTO: FRANCISCO SECO

Det blir mer och mer uppenbart att Mays taktik just nu enbart går ut på att göra det svårare för underhuset att rösta emot henne den 12 mars. Det är en oansvarlös taktik med mycket höga risker. Förlorar hon, förlorar alla och risken för att hon inte kan prognosticera underhusets agerande är tyvärr stor.

Jag kan inte annat än att hoppas på att May snarast ändrar sin strategi. Men med tanke på hur hon har skött Brexitförhandlingarna hittills är jag rädd för att jag hoppas förgäves. Den brittiska attityden har varit en blandning av otydlighet, oseriö-

sa krav och skuldbeläggning, vilket lett till att EU, med rätta, tröttnat. Istället för att söka ett brett stöd i underhuset genom att samarbeta med oppositionen inför förhandlingarna med EU, har May hela tiden förlitat sig på den marginella majoriteten hon förskaffat sig genom en bräcklig koalition med det Nordirländska ytterkantpartiet DUP. Detta misslyckades totalt eftersom May inte ens hade ett samlat partistöd för sitt egna avtal. Trots detta har inga konstruktiva samtal skett.

Därför meddelade oppositionsledaren Jeremy Corbyn, i måndags att oppositionen kommer att lägga fram ett ändringsförslag inför omröstningen den 12 mars. Ett alternativ till den Brexit som May förespråkar. Faller ändringsförslaget kommer de brittiska socialdemokraterna att stötta en andra folkomröstning om Brexit. Detta utspel kommer troligen inte ha några praktiska effekter då de är en minoritet i parlamentet, men det signalerar att klyftan i brittisk politik växer sig allt större. Klart är dock att Theresa May inte besitter det starka och stabila ledarskap hon så gärna vill utstråla. En stark ledare måste kunna samla de politiker hon förväntas leda.

När den geopolitiska kartan ska ritas om har vi inte tid med något så trivialt som intern brittisk partipolitik. Det är dags för Storbritannien att lyfta blicken och se till det gemensamma bästa för alla oss EU-medborgares skull.

CECILIA WIKSTRÖM är EU-parlamentariker för Liberalerna.

Det blir mer och mer uppenbart att Theresa Mays taktik just nu enbart går ut på att göra det svårare för underhuset att rösta emot henne den 12 mars.